
HERA
Llibre IV · Reina del Cel

PRÒLEG – EL CUCUT DINS LA TEMPESTA

ACTE I — LA CORONA DE L'OLIMP

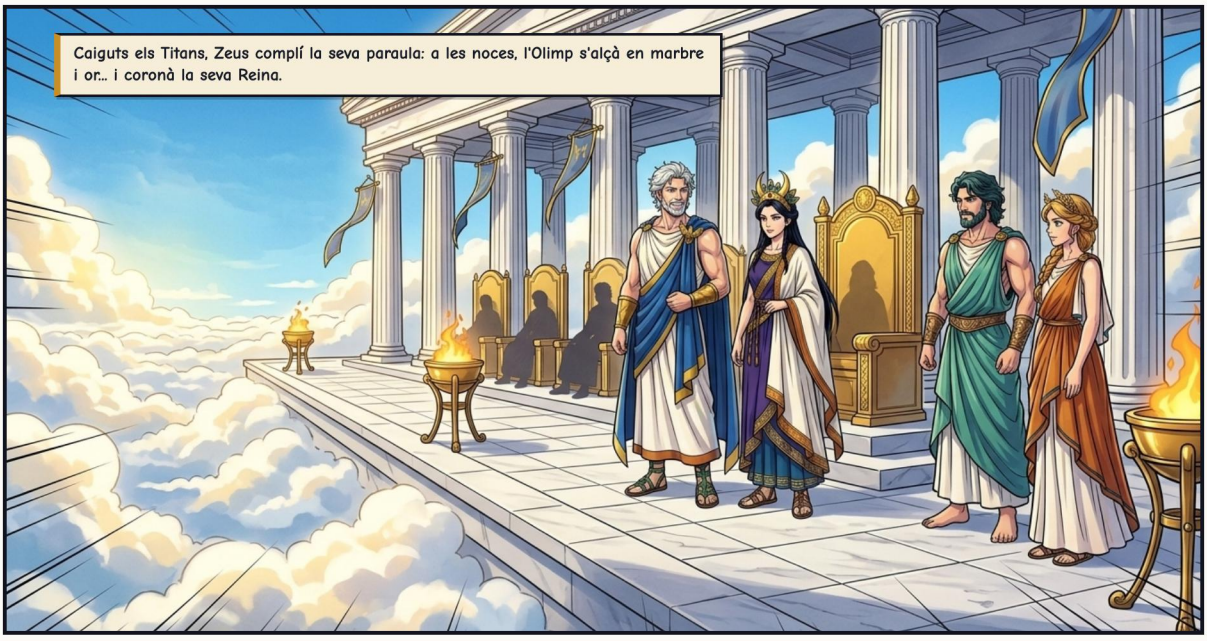

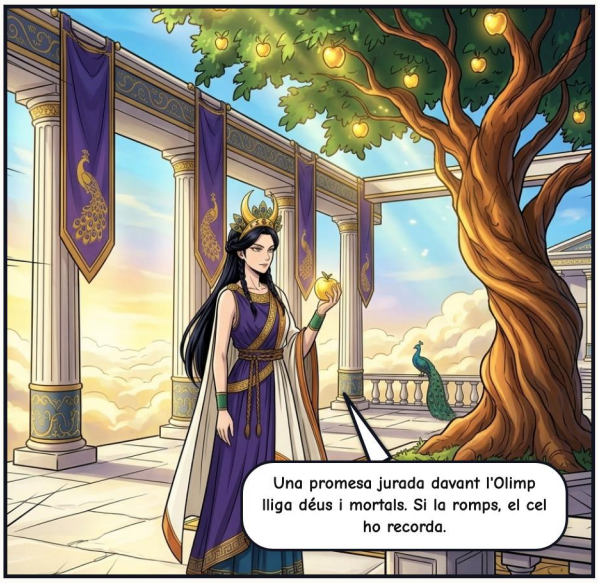

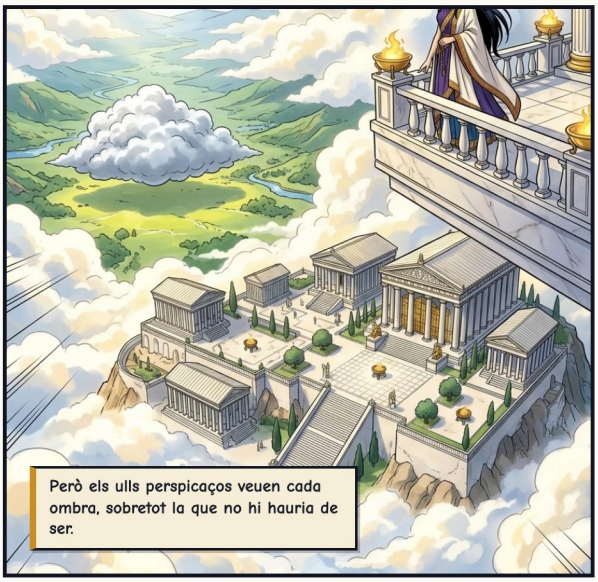

ACTE II — EL NÚVOL DAMUNT ARGOS

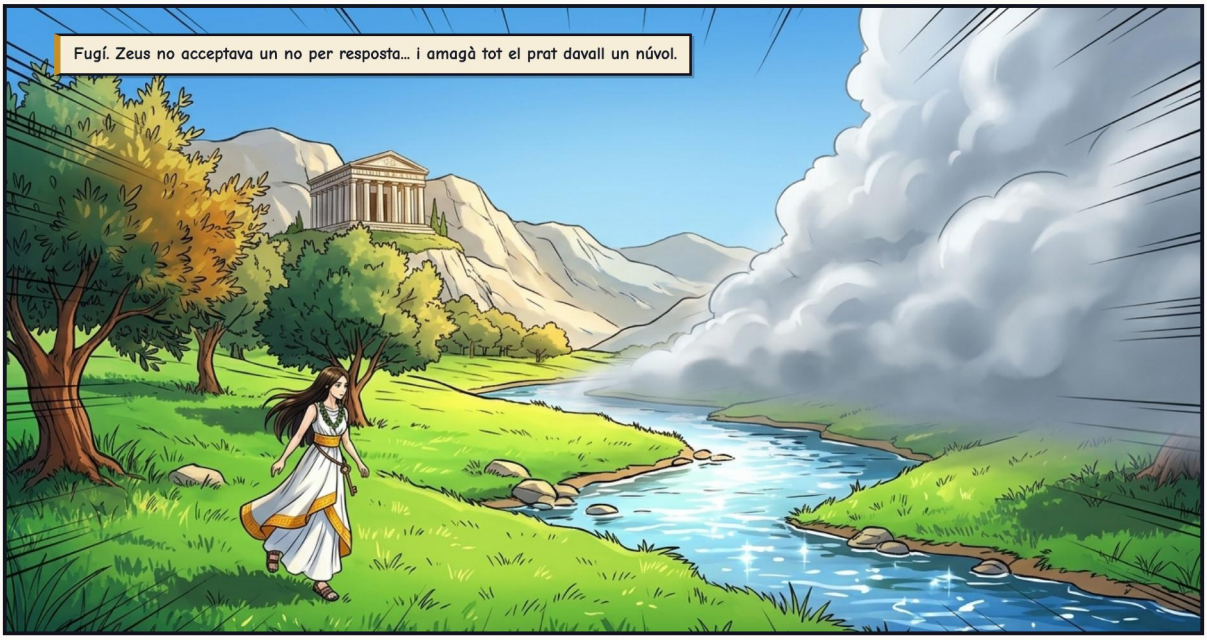

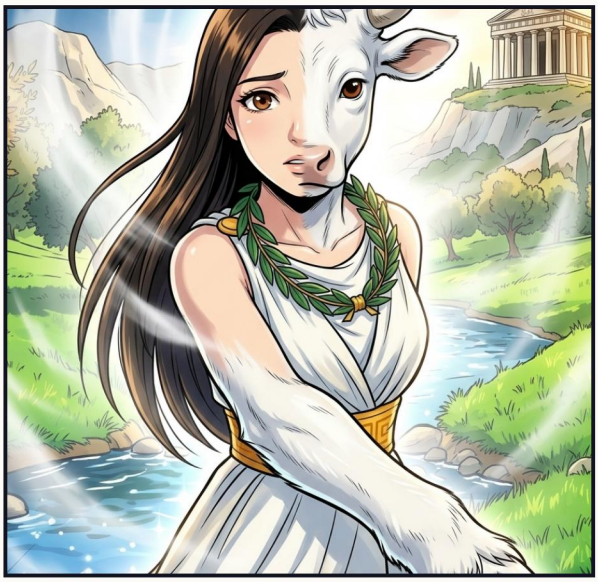

FUUUIX!

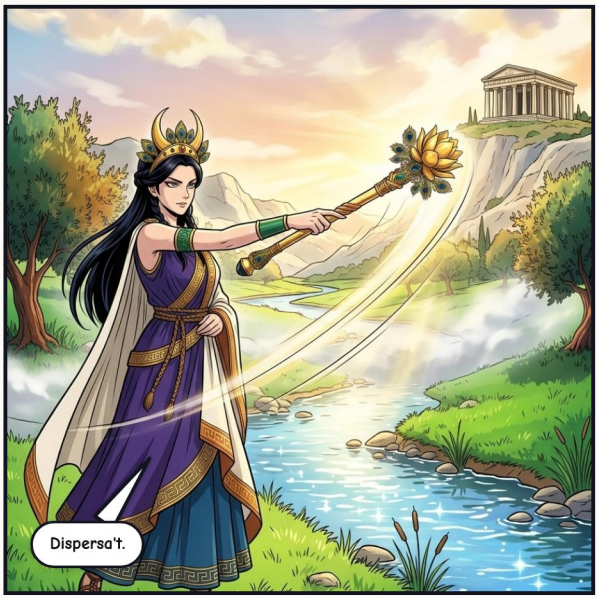
Dispersa't.

Quan la boira s'esvaí, Zeus era allà, devora una vedella blanca massa radiant per ser comuna.

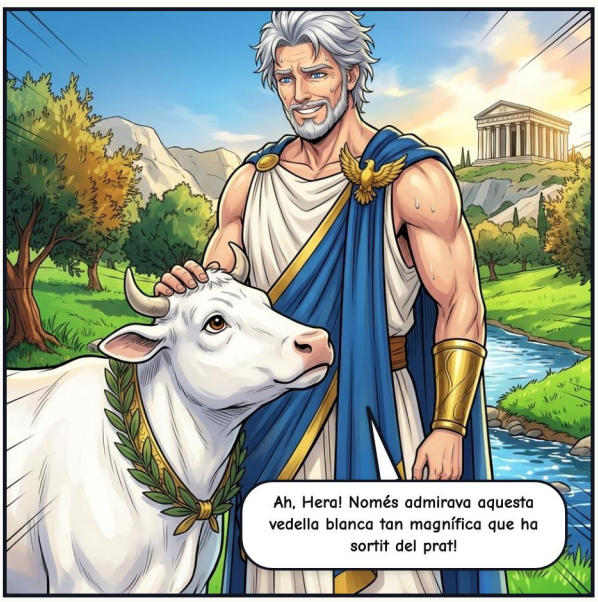
Ah, Hera! Només admirava aquesta vedella blanca tan magnífica que ha sortit del prat!

Que bella, espòs. Ja que només és un animal perdut... regala-me-la.

Si li neg una simple vaca, ho confés tot. Si la hi don, atrap la pobra Io...

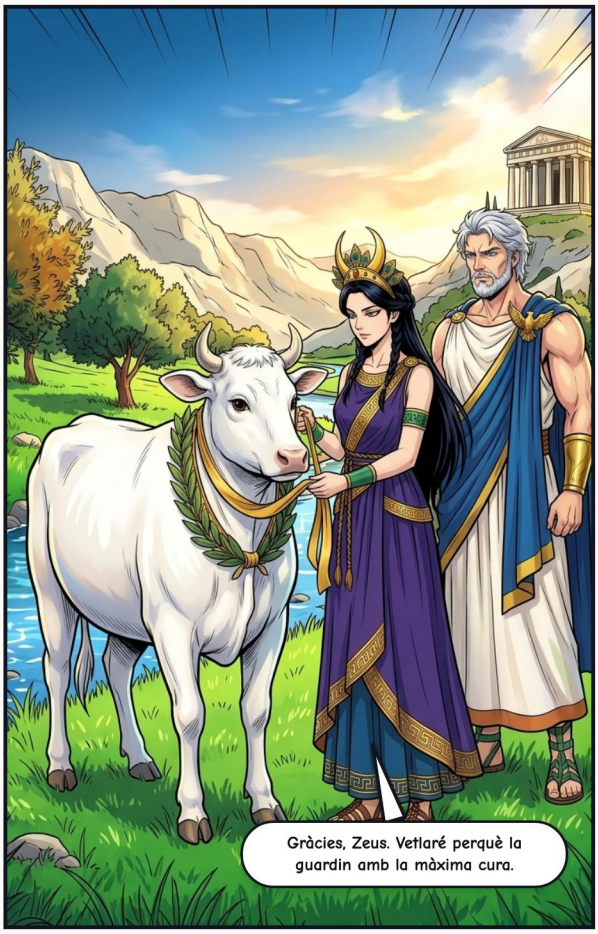
Gràcies, Zeus. Vetlaré perquè la guardin amb la màxima cura.

Hera cridà el seu guardià més fidel: Argos Panoptes, el Gegant dels Cent Ulls.

Mai no dormen més de dos dels meus ulls alhora, Reina meva. Els altres vetlen.

ACTE III – LA GUÀRDIA DEL TURÓ

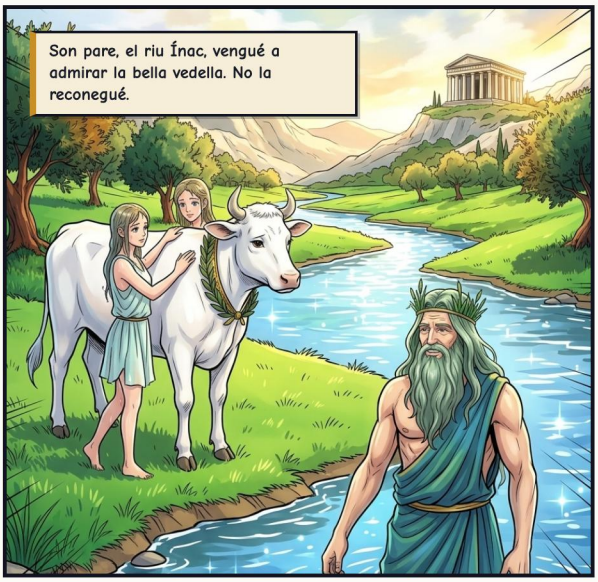

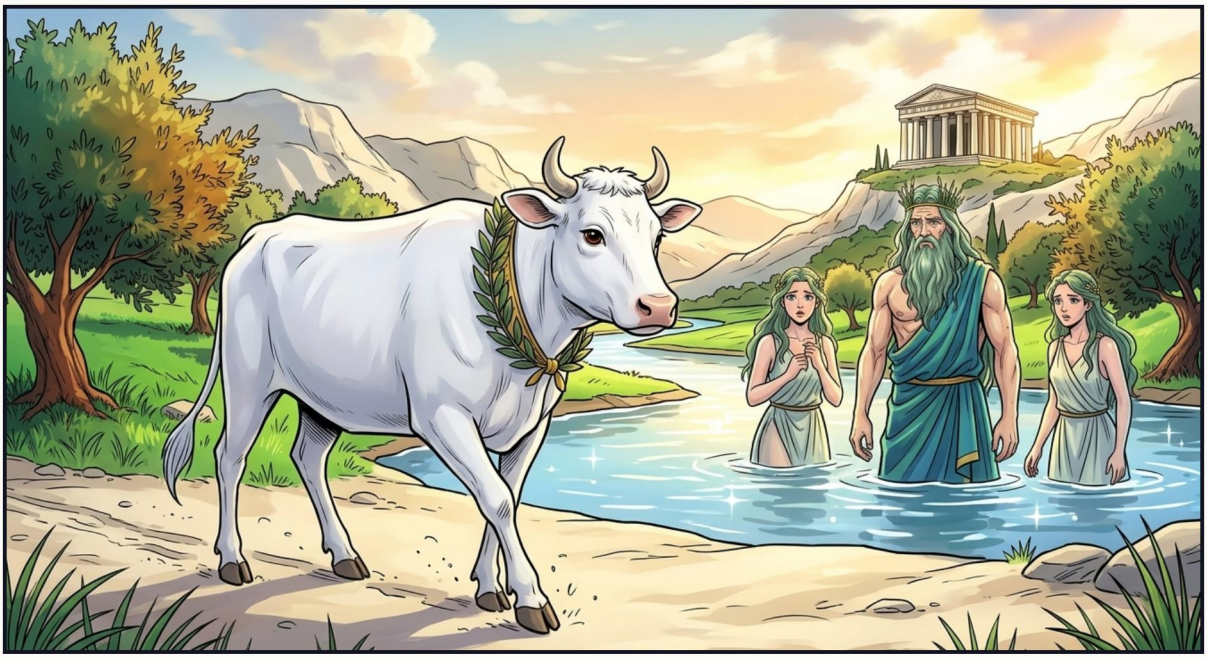

IO

ACTE IV – LA CANÇÓ DE LES CANYES

Bon capvespre, amic! Vols compartir un poc d'ombra i escoltar una melodia nova?
La guàrdia és llarga, foraster. Toca, sempre que et mantenguis lluny de la vedella de la Reina.
Hermes tocà la cançó de bressol més dolça mai sentida, teixint vent, riu i estrelles en una sola melodia.
Has sentit mai com nasqueren aquestes canyes vora un riu d'Arcàdia? T'ho contaré a poc a poc...
Quina melodia... tan suau... només un instant...

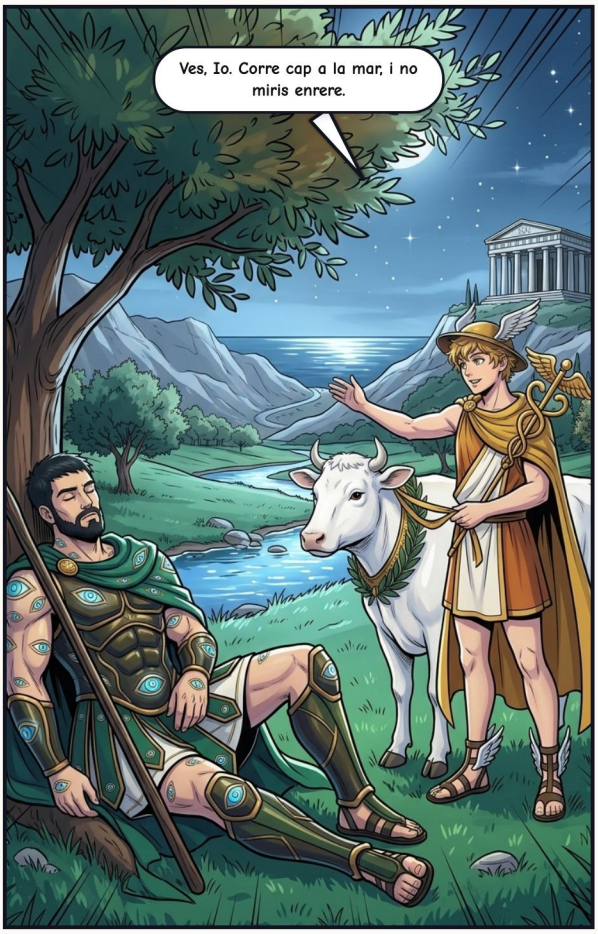
Ves, Io. Corre cap a la mar, i no miris enrere.

Hermes no deixà res a l'atzar: un sol cop, i Argos no es despertà mai més. L'anomenaren Argifont, el Matador d'Argos.

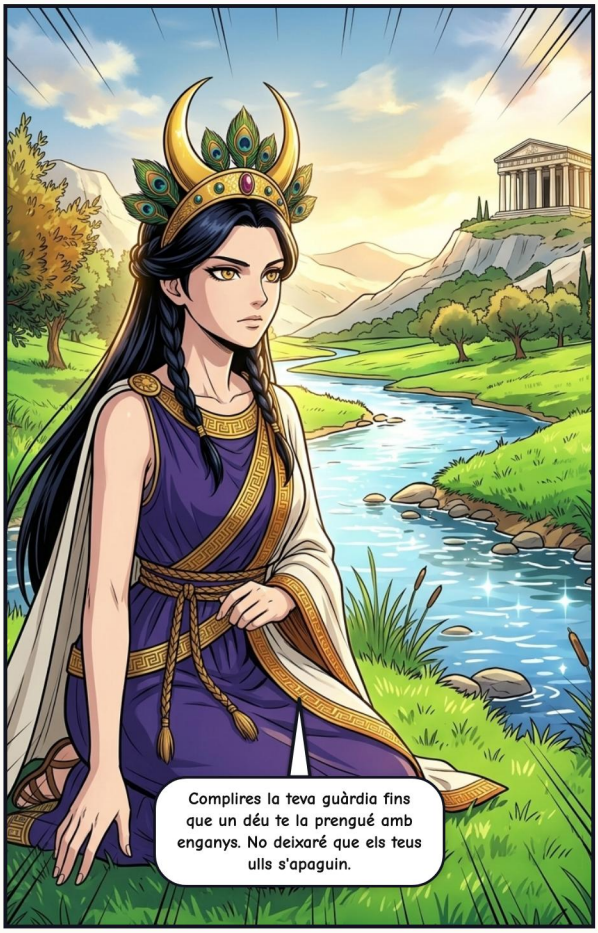
Complires la teva guàrdia fins que un déu te la prengué amb enganys. No deixaré que els teus ulls s'apaguin.

Així Hera posà els cent ulls del gegant Argos al plomatge del seu paó sagrat, monument etern a la lleialtat.
Ara el cel mateix mai no apartarà la mirada.

ACTE V – EL TAVÀ

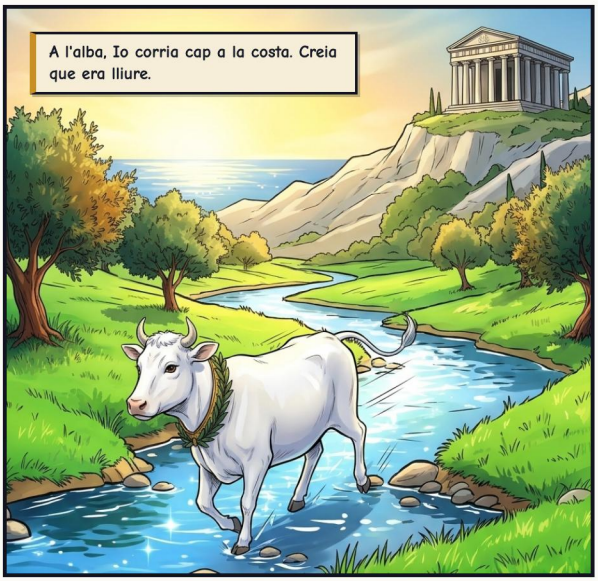

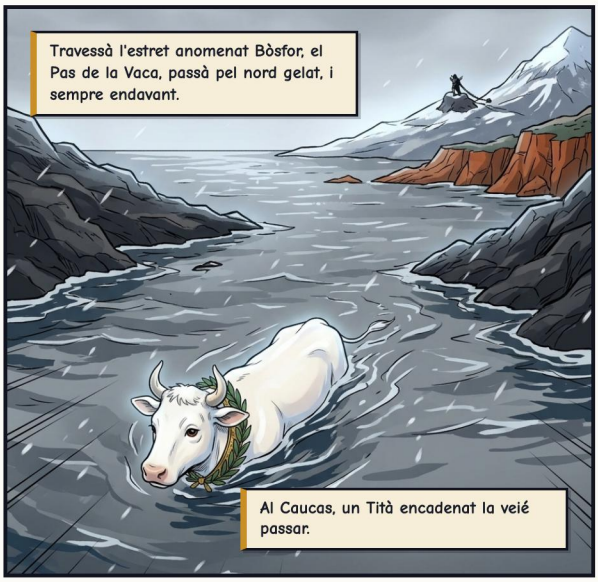

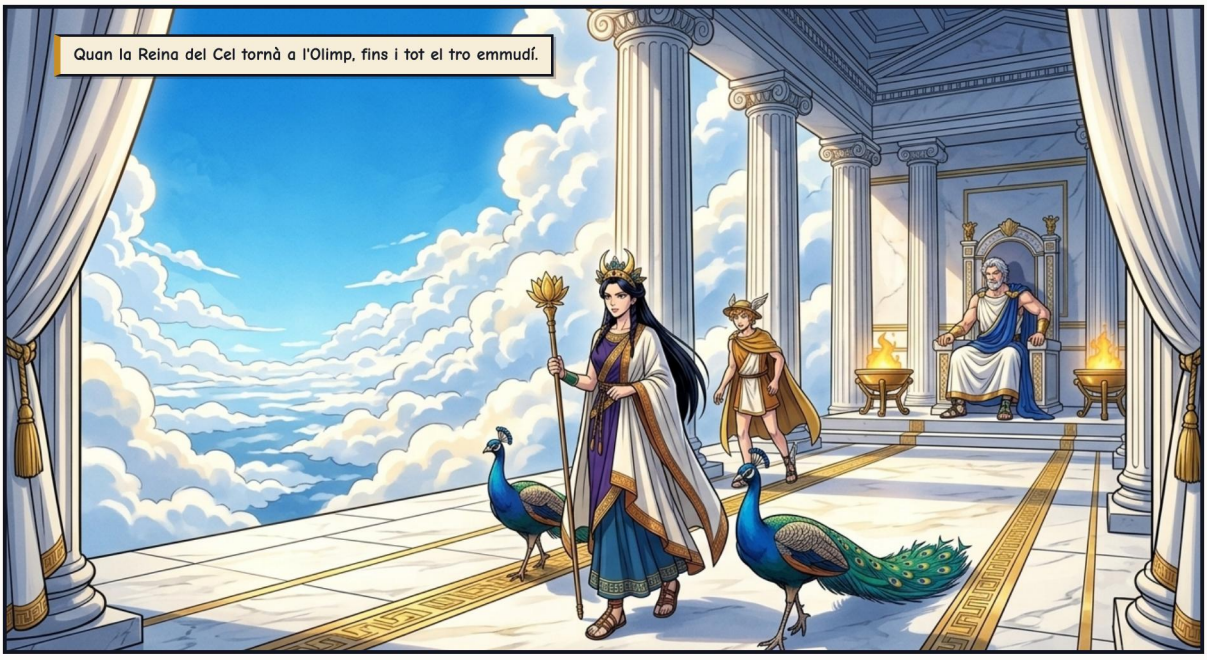
Quan la Reina del Cel tornà a l'Olimp, fins i tot el tro emmudí.

Ehem... quines plomes més precioses, tia Hera! Em pareix que em criden a l'Arcàdia...

Ves-te'n, nebot. Tu només eres la fulla. La meva disputa és amb la mà que t'envià.

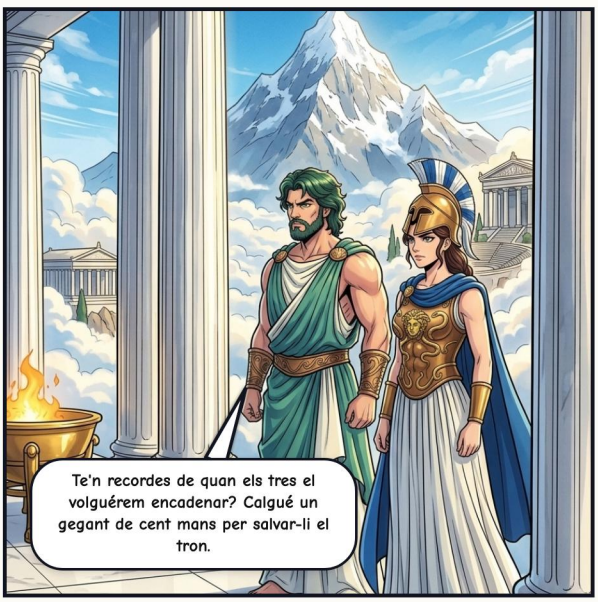
Te'n recordes de quan els tres el volguérem encadenar? Calgué un gegant de cent mans per salvar-li el tron.

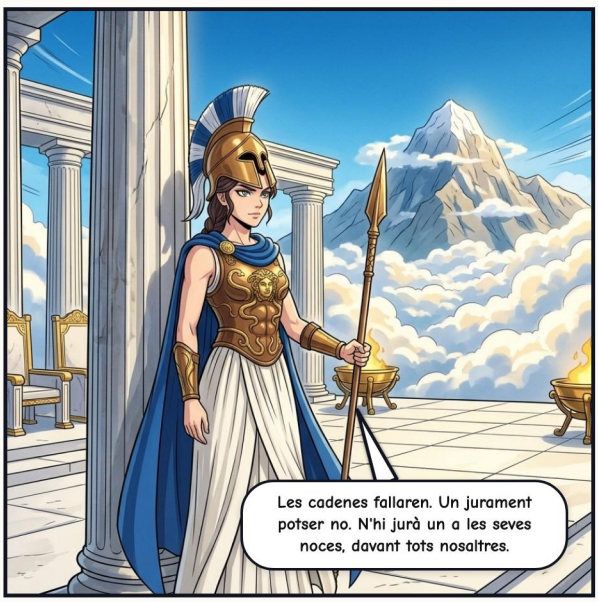
Les cadenes fallaren. Un jurament potser no. N'hi jurà un a les seves noces, davant tots nosaltres.

Hera, basta. Ella ha patit per la meva culpa, no per la seva. Retira el teu tavà.

Idò jura-ho, però no a mi. Jura per l'Estix, on ni tan sols un rei pot mentir.

Per l'aigua de l'Estix: Io mai més no et donarà motiu de pena.

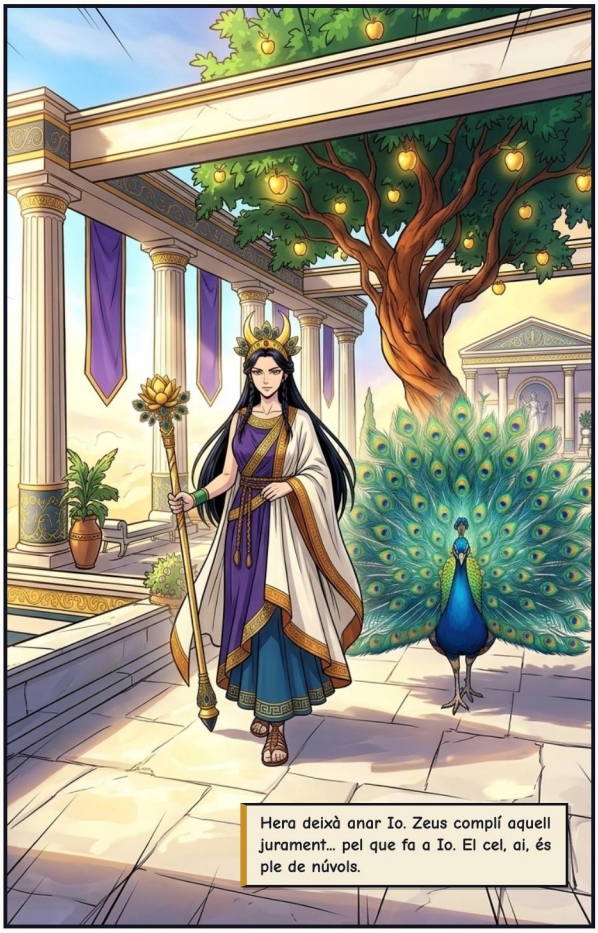
Hera deixà anar Io. Zeus complí aquell jurament... pel que fa a Io. El cel, ai, és ple de núvols.

Molt lluny, a la vora del Nil, el fibló s'aturà.

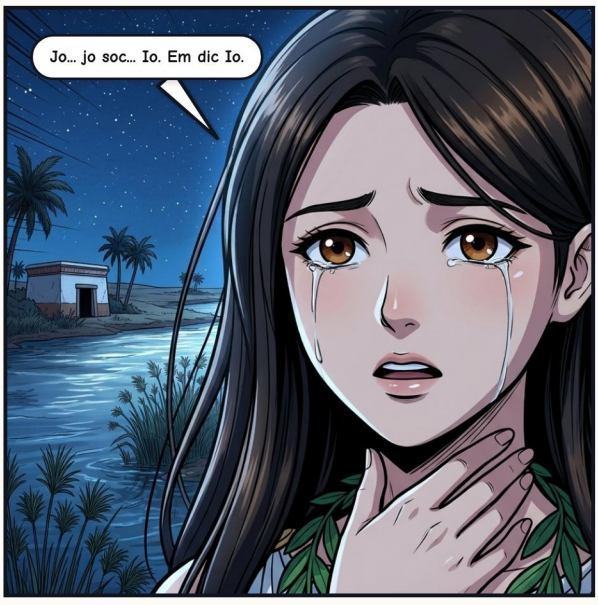
Jo... jo soc... Io. Em dic Io.

Egipte l'honrà com a deessa. Més tard, autors grecs digueren que els egipcis l'anomenaven Isis.

Una vegada em prengueren la veu. Tu la sentiràs cada dia.
Zeus complí el jurament. No tornà mai.

EPÍLEG – ABANS DEL PRIMER FOC

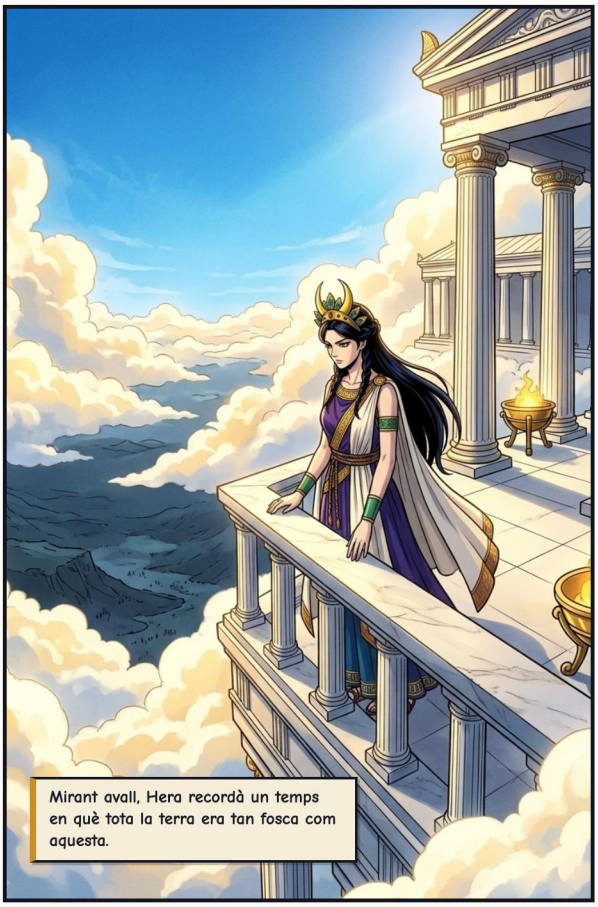

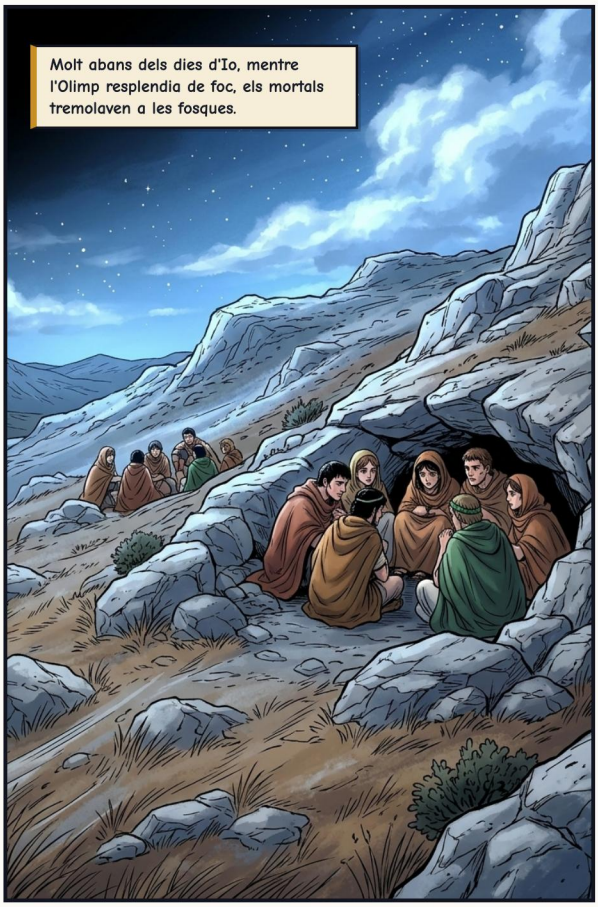

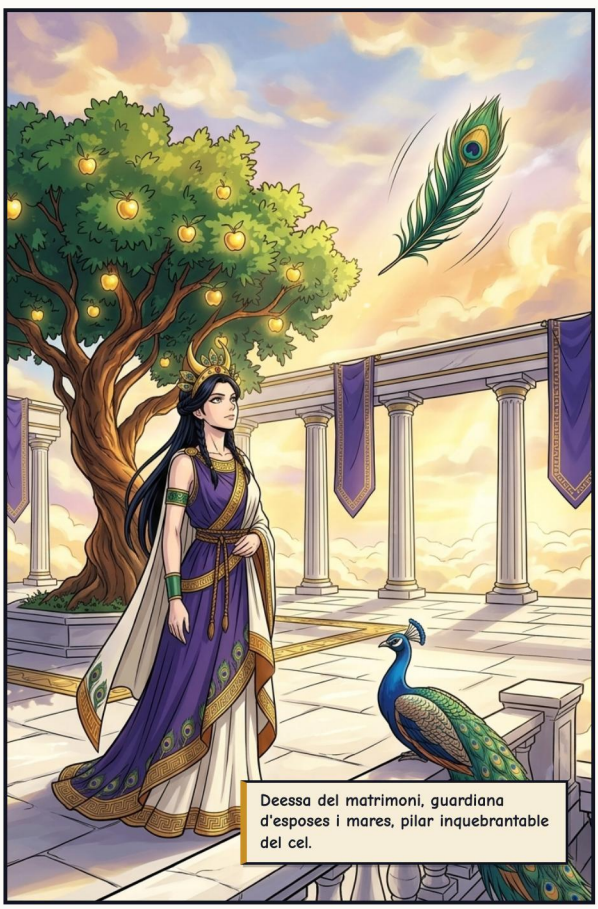

Per damunt de cada tempesta i cada somni mortal, la Reina del Cel fa la guàrdia.
Fi del Llibre IV · Pròximament: Prometeu, El Robatori del Foc

COLOFÓ

Hera: Reina del Cel

Déus de l'Olimp: Mitologia Grega

FONTS CLÀSSIQUES

Ovidi (Metamorfosis 1), Apol·lodor (Biblioteca 2.1.3), Èsquil (Prometeu encadenat; Les suplicants), Pausànias (Descripció de Grècia 2.17, 2.36), Hesíode (Teogonia), amb una al·lusió a Homer (Ilíada 1)

Relat adaptat lliurement a partir de les fonts clàssiques de la mitologia grecoromana, en domini públic.

EDICIÓ I IL·LUSTRACIONS

Adaptació, curadoria i edició: Guillem Cantallops Ramis. L'adaptació al còmic i les il·lustracions s'han creat amb intel·ligència artificial; no es reclama dret d'autor sobre les imatges generades automàticament.

LLICÈNCIA

L'edició, els textos adaptats i les traduccions es comparteixen sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 (Reconeixement – NoComercial – CompartirIgual).

https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/deed.ca

OBRA EN CURS I COMENTARIS

Aquest còmic forma part d'una col·lecció en revisió. Si hi trobau alguna errada o voleu enviar comentaris, escriviu-nos indicant la versió de baix.

https://olimp.talaiot.net · olimp@talaiot.net

Versió 1 · 2026-11-26

04-hera_ca.pdf